

ЛѢТО

Надъ полята, равнинитѣ
день прекрасенъ зацари,
Слънчо дръпна пакъ юздитѣ,
спрѣ въ хайдушкитѣ гори.

А росата, срѣдъ позлата
лѣха го съсъ ведрина,
той препустна въ равнината,
цѣлъ облѣнъ отъ свѣтина.

Ей жетварки тамъ запѣха,
конѣтъ младѣ прѣхти, прѣхти,
сърповетѣ заблестѣха,
пѣсенъ почна да ехти.

Слънчо спрѣ да ги погледа
и несѣтно слѣзе той,
после бодро се наведе
и зажена безъ покой.

А момитѣ въ надпревара
гледатъ младия юнакъ,
вечеръ чудна тукъ го свари,
но той яхна коня пакъ.

Волна пѣсенъ се разнесе
въ българскитѣ равнини,
Слънчо си замина веселъ,
тамъ, край житнитѣ вълни...
Симеонъ Мариновъ

ПѢЙ МИ, ВАРДАРЪ!

Сънь люлѣе равнинитѣ
само Вардаръ пѣй въ нощта,
и оглеждатъ се звездитѣ
въ посребрената вода.

Пѣй ми, Вардаръ, пѣй ми, пѣй,
презъ свободната земя!
Да се Мирчо позасмѣй —
на легло е у дома.

Пѣй ми, той да те послуша,
сгушенъ въ майчини гърди,
и да падне — зрѣла круша,
въ сънь блаженъ да отлети.

И когато утре бодъръ
се изправи на крака,
да обгърне съ погледъ модъръ
македонската земя.

И да каже: „Здравъ съмъ, мили!
Мамо, вече съмъ юнакъ!

Ще отдамъ азъ свойтѣ сили,
на земята родна пакъ!“

Пѣй ми, Вардаръ, пѣй ми, пѣй,
презъ свободната земя!
Да се Мирчо радва, смѣй,
и запѣе у дома.

Христо Бояджиевъ